

LA CREU DE SANT AMAND

Serra de Sant Amand, aspriva i blana,
pineda i espadat, gespa i carreu,
balcó del Pirineu i de la Plana,
jo et saludo exultant! Ja ets cristiana,
que un dia et vaig senyar amb la santa Creu!

Salve, Creu de Jesús, Creu redemptora,
la més alta dels nostres cims més alts!
Amb quin transportament el cor t'adora,
quan et veig, orgullós, triomfadora
de fúries de torbs i temporals!

Jo vaig veure en una hora gens manyaga
com queia el centenari pi gruixut.
Cada cop de destrat dalt de l'obaga
el repetia fluix la veu del Taga,
neguitós, estranyat d'aquell traüt.

- Què passa avui a l'escarpada aresta?
Per què tants cops i tant destralejar?
Per què crits de triomf i cants de festa
enmig dels llamps i trons de la tempesta
que esbocina el granític penyalar?

Jo li deia a l'altívola muntanya,
a cada estellicó del bosquerol:
- Sant Amand, més petit, encara et guanya.
Si el cop de la destrat avui t'estranya,
diumenge mira'l bé a la llum del sol.

Mai més no se'm fondrà de la memòria
aquell matí de llum exuberant,
quan el Pla de Foixera era una glòria,
i terra i cel cantaven la victòria
d'una Creu dominant el Sant Amand.

Com era blau el cel i quiet l'aire,
el sol enlluernant i fi l'herbei,
i confortant al cor dels pins la flaire,
quan sos braços la Creu alçava enlaire,
enfonsant els seus peus dins de l'esquei!

Quina hora més solemne i benaurada!
Quins moments de Tabor celestials,
quan darrere la Creu entronitzada

s'alçava el Sol de l'Hòstia sagrada
en mes indignes mans sacerdotals!

Veié el Puigmal la doble meravella,
la va veure joiós el Canigó,
gelós mirà el Montseny la Creu novella,
i el Montserrat cregué veure una estrella
encastada a una Creu damunt Saltor.

O Creu de Sant Amand! el con t'estima,
el llavi encara tebi d'aquell bes.
Quan la tristor de mort em desanima,
aixeco els ulls humits a l'alta cima,
parallamps protector del Ripollès.

O Creu de Sant Amand! obre'ns els braços,
que sota el pit sentim fatal buidor,
i, amb els sentits glaçats i amb incerts passos,
ens sagnen a bell doll els peus ben lassos,
envermellint les rutes del dolor.

Beneeix-nos els masos i vilatges,
els turons i la vall, l'aspre camí,
els conreus i les prades i els boscatges,
les aigües dels dos rius i els ermitatges,
les rodes incessants i el Monestir.

No pleguis mai els teus braços estesos;
resisteix la tempesta, el vent, la neu.
En l'amor de Jesús els cors encesos,
abraça i estreny fort els ripollesos,
i acosta'ls per l'altura cap a Déu.

Joan Colom i Grau, *Sant Amand*, 1963, p.43-46.